

Arrest

nr. 172 127 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 8 maart 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. UNWALI, die *loco* advocaat A.-M. CHRISTOFFELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2014 diende verzoeker te Istanbul een aanvraag in voor een visum lang verblijf (visum 'type D') om zijn echtgenote K.N, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen.

Op 4 mei 2015 maakte het parket van de Procureur des Konings een schrijven over aan de gemachtigde waarin werd gesteld dat er voldoende elementen voorhanden zijn die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Op 6 mei 2015 weigerde de gemachtigde de afgifte van het visum lang verblijf ('type D').

Op 4 september 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als echtgenoot van mevrouw K. N. (bijlage 19ter). Hij legde daarbij een huwelijksakte voor.

Op 1 maart 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2015 werd ingediend door:

Naam: A., K. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag visum gezinshereniging in, hetgeen hem geweigerd werd op 06.05.2015 (zie administratief dossier) omwille van volgende redenen:

De huwelijksakte wordt in België niet als rechtsgeldig beschouwd omdat overeenkomstig het advies van het parket van Tongeren er voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De concrete elementen waarvan sprake worden, zijn opgenomen in het administratief dossier. Betrokkenen hebben niets bij de aanvraag gevoegd waarbij deze vaststellingen worden weerlegd of waaruit blijkt dat een nieuw onderzoek betreffende dit afgesloten huwelijk zich opdringt.. Het advies van het parket van 4.05.2015 wordt daarom nog steeds als actueel beschouwd.

De erkenning van dit huwelijk is niet mogelijk omdat het onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op art. 40bis, §2, 10 van de wet van 15/12/1980 en verblijfsrecht ontlenen aan het in het buitenland afgesloten huwelijk.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Wanneer de administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier. De bestreden beslissing vermeldt een aantal argumenten waaruit de beslissingsnemende overheid concludeert dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 40 bis § 2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit de feiten, zoals ze door de gemachtigde Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid worden voorgesteld, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet. De feiten kloppen bovendien niet allemaal. De overheid is onzorgvuldig te werk gegaan bij de feitenvinding.

In de beslissing wordt namelijk het volgende aangehaald:

“Betrokkene heeft niets bij de aanvraag visum gezinshereniging gevoegd waarbij de vaststellingen worden weerlegd of waaruit blijkt dat een nieuw onderzoek betreffende dit afgesloten huwelijk zich opdringt.”

Verzoeker merkt op dat hem nooit de vraag gesteld werd om bijkomende documenten of bewijzen bij te brengen. Verzoeker was niet op de hoogte van deze mogelijkheid.

Verzoeker merkt dan ook ter volledigheid op dat de argumenten dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde in de beslissing tot weigering visum niet correct zijn.

1) Leeftijdverschil van drie jaar tussen beiden, mevrouw is ouder dan mijnheer.

Dit is een verwaarloosbaar leeftijdsverschil

2) Mevrouw heeft reeds 2 kinderen uit een vorige relatie

Beiden zijn moslims uit Turkije. Het feit dat zij moslim zijn, wil niet zeggen dat zij volledig volgens de traditie leven. De echtgenoot van verzoeker woont in België en is in België geïntegreerd.

3) Er werd geen huwelijksfeest gehouden

Aangezien beide personen al een eerste huwelijk hadden meegemaakt, was het voor hun niet nodig om ook een tweede huwelijksfeest op grote schaal te vieren.

4) Verzoeker kent de geboortedatum van zijn echtgenote niet

Opgemerkt dient dat verzoeker de geboortedatum van zijn eigen zoon ook niet kent. Dit wil enkel zeggen dat verzoeker gewoon moeilijkheden heeft met het onthouden van datums.

Uit al het voorgaande kan afgeleid worden dat de Staatsecretaris zich niet gebaseerd heeft op een afdoende motivering en dat bijgevolg de materiële motiveringsplicht geschonden is."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij stelt dat de feiten waarop de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd niet helemaal kloppen, en dat uit deze feiten, zoals door de gemachtigde voorgesteld, ook niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet. Verzoeker wijst erop dat hij niet wist dat hij bijkomende documenten of bewijzen kon voorleggen, en dat hij daar ook nooit om werd gevraagd. "Ter volledigheid" stelt verzoeker dat de argumenten aangehaald "in de beslissing tot weigering visum" (aangaande het leeftijdsverschil tussen verzoeker en zijn echtgenote, dat zij reeds twee kinderen had uit een vorige relatie, dat er geen huwelijksfeest is gehouden en dat verzoeker de geboortedatum van zijn echtgenote niet kent), niet correct zijn.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van dit beginsel en van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, luidde deze bepaling als volgt:

"§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)"

Op grond van deze bepaling diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn echtgenote, mevrouw K.N., van Nederlandse nationaliteit, waarbij hij een huwelijksakte voorlegde van zijn huwelijk afgesloten te K.N., in Turkije.

In de bestreden beslissing wordt deze verblijfsaanvraag geweigerd. De Raad stelt daarbij vast dat de bestreden beslissing wel degelijk feitelijke en juridische motieven bevat, waaruit blijkt waarop de gemachtigde zich bij het nemen van deze beslissing heeft gebaseerd.

In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Verzoeker kan zich volgens de gemachtigde met name niet beroepen op artikel 40*bis*, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet en verblijfsrecht ontlenen aan zijn huwelijk dat in het buitenland werd afgesloten. Daarbij wordt erop gewezen dat aan verzoeker reeds op 6 mei 2015 een visum gezinshereniging geweigerd werd, omdat de huwelijksakte van verzoeker in België niet als rechtsgeldig wordt beschouwd aangezien er overeenkomstig het advies van het parket van Tongeren van 4 mei 2015 voldoende elementen voorhanden zijn die wijzen op het feit dat de ware reden van het huwelijk er in hoofde van minstens een van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. In de motivering van de thans bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat de concrete elementen in het administratief dossier zijn opgenomen. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vervolgens vast dat verzoeker niets bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd waardoor de vaststellingen van het parket worden weerlegd, of waaruit blijkt dat een nieuw onderzoek betreffende het huwelijk van verzoeker zich opdringt, zodat dit advies van het parket nog steeds als actueel wordt beschouwd. De gemachtigde verwijst verder in de motivering naar artikel 21 van het Wetboek internationaal privaatrecht (hierna verkort het WIPR) en benadrukt nog dat verzoekers huwelijk niet kan erkend worden aangezien het onverenigbaar is met de openbare orde, nu het huwelijksinstituut een wezenlijk onderdeel uitmaakt van het Belgische rechtsbestel.

Verzoeker betwist niet in zijn verzoekschrift dat hij bij zijn verblijfsaanvraag geen elementen heeft voorgelegd die de vaststellingen van het parket kunnen weerleggen, maar stelt dat hij nooit werd gevraagd dergelijke stukken over te maken en niet wist dat daartoe de mogelijkheid bestond. De Raad wijst er echter op dat het aan verzoeker zelf toekwam, nu hij door middel van een verblijfsaanvraag om de toekenning van een voordeel verzocht, om bij zijn aanvraag uit eigen beweging alle stukken over te maken die hij nuttig achtte om aan te tonen dat hij voldoet aan de geldende voorwaarden in de Vreemdelingenwet. De Raad kan in dat opzicht de gemachtigde bijtreden die stelt dat het advies van het parket nog als actueel wordt beschouwd omdat er ondertussen niets is voorgelegd waarbij de vaststellingen worden weerlegd of waaruit een nieuw onderzoek blijkt. Zo voert verzoeker bijvoorbeeld niet aan dat de twijfels omtrent de oprechtheid van het huwelijk op welke wijze dan ook ooit het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep bij de familierechtbank en dat dit beroep zou ingewilligd geweest zijn.

Wat het betoog "*voor de volledigheid*" van verzoeker betreft, omtrent de argumenten in de weigering van zijn visumaanvraag, wijst de Raad er vooreerst op dat deze weigering niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt, zodat deze argumenten thans niet op ontvankelijke wijze tegen deze weigering van verblijf van meer dan drie maanden kunnen worden aangevoerd. Het weze bovendien onderstreept dat het betoog van verzoeker aangaande de feitelijkeheden rond het leeftijdsverschil, de kinderen uit een vorige relatie, het gebrek aan een huwelijksfeest en verzoekers gebrekkige kennis van geboortedata erop gericht is aan te tonen dat het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw K.N., in tegenstelling tot wat de gemachtigde voorhoudt, geen schijnhuwelijk betreft. Dit betoog heeft echter in de onderhavige procedure geen enkele zin, nu het geenszins tot de bevoegdheid van de Raad behoort om inhoudelijk uitspraak te doen over het feit of er al dan niet sprake is van een huwelijk waarbij de ware reden om het af te sluiten er in hoofde van minstens een van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Raad is dan ook geenszins bevoegd om de juistheid of de volledigheid van de inhoudelijke motieven aangaande de kwalificatie van een dergelijk huwelijk te beoordelen, hetgeen tot de bevoegdheid van de familierechtbank behoort, en kan dan ook geenszins beoordelen of de voorgestelde feiten betreffende het huwelijk van verzoeker al dan niet blijken te kloppen, en of daaruit op redelijke wijze kon worden besloten dat verzoekers huwelijk enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De Raad kan derhalve, binnen zijn bevoegdheid, *in casu* niet vaststellen dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn, nu de gemachtigde op grond van de elementen die steun vinden in het administratief dossier, zoals onder meer het advies van het parket van de procureur en de vaststelling dat verzoeker geen enkel stuk heeft voorgelegd dat hieraan afbreuk doet, het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 21 van het WIPR heeft geweigerd. Evenmin kan de Raad binnen zijn bevoegdheid vaststellen dat de gemachtigde zich bij het

nemen van de beslissing niet zou hebben gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken of onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn bij de feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). De Raad acht het aangewezen dit middel te beoordelen in het licht van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nu de Raad van State van oordeel is dat de belangenafweging, die artikel 8 van het EVRM inhoudt bij een beschermingswaardig gezins- of privéleven in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging, reeds per definitie is doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.56.2).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Door de bestreden beslissing zal verzoeker zijn recht op familie — en gezinsleven in het gedrang komen. Verzoeker is sedert 15.10.2014 gehuwd met mevrouw K.N. Verzoeker woont reeds enige tijd samen met zijn echtgenote in België. Uit het voorgaande kan afgeleid worden dat een schending van artikel 8 EVRM is door de bestreden beslissing.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Waar verzoeker *in casu* wijst op zijn gezinsleven met zijn echtgenote N.K. en stelt dat hij met haar sinds enige tijd samenwoont in België, stelt de Raad met verweerder vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat dit huwelijk door de gemachtigde niet wordt erkend aangezien door het parket van de procureur werd vastgesteld dat er voldoende elementen voorhanden zijn die wijzen op het feit dat de ware reden van het huwelijk er in hoofde van minstens een van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Door louter te verwijzen naar dit huwelijk, dat door de gemachtigde op advies van de procureur als een schijnhuwelijk wordt beschouwd, levert verzoeker dan ook geen begin van bewijs van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat een schending van deze bepaling ook niet kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES